

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 1/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M, so sídlom B., MR, zastúpenej advokátkou JUDr. E. C., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1 SŽ-o-NS 11/2006 a jeho rozsudkom v tejto veci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2006 doručená sťažnosť spoločnosti M., so sídlom B., MR (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 1 SŽ-o-NS 11/2006. Ústavnému súdu bolo 2. októbra 2006 sťažovateľom doručené podanie označené ako „Doplnenie sťažnosti“, ktorým upresnil návrh svojej sťažnosti tak, že napadnutý postup a rozsudok najvyššieho súdu namietol pre ich rozpor s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ napáda druhostupňový rozsudok najvyššieho súdu, z 30. mája 2006, ktorým tento ako odvolací súd zmenil rozsudok najvyššieho súdu ako súdu prvého stupňa z 18. novembra 2005 sp. zn. 3 SŽ 108/2004 tak, že žalobu zamietol. Odvolaním napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol výsledkom konania o žalobe sťažovateľa podanej proti rozhodnutiu Rady ÚpFT (ďalej len „rada úradu“), ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta v sume 1 000 000 Sk za porušenie § 118 ods. 1 v spojení s § 114 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskl. predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Sankcia bola uložená z dôvodu oneskoreného predloženia návrhu povinnej ponuky na prevzatie akcií emitenta S., a. s., ÚpFT (ďalej len „úrad“).

Porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy najvyšším súdom vidí sťažovateľ v tom, že napádaný druhostupňový rozsudok nie je jasný v odôvodnení, t. j. akú povinnosť v zmysle zákona o cenných papieroch považoval najvyšší súd zo strany sťažovateľa za porušenú. *„Rozsudok sa odvoláva na rôzne interpretácie, či už súdu prvého stupňa alebo ÚpFT (Národnej banky Slovenska), pričom tieto sú odlišné a nie je preto jasné k akému záveru – právnomu posúdeniu odvolací súd dospel ani ako k nemu dospel.“*

Nejasné sú tiež tvrdenia Najvyššieho súdu ako odvolacieho orgánu, že spoločnosť M. mala predložiť návrh do 10 dní, pričom moment, od ktorého mala táto lehota na splnenie povinnosti plynúť nie je jednoznačne súdom uvedený. Potom nie je možné určiť akú povinnosť spoločnosť M. údajne porušila, ak predložila Úradu nový návrh ponuky 27.10.2003.“

Porušenie čl. 46 ústavy vidí sťažovateľ aj v arbitrárnosti rozhodovania najvyššieho súdu, keďže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s otázkou dodatočného odlišného zdôvodňovania uloženia sankcie sťažovateľovi zo strany úradu. Rada úradu totiž podľa sťažovateľa výrok svojho rozhodnutia o uložení pokuty podložila iným odôvodnením ako úrad neskôr uviedol v odvolaní podanom proti prvostupňovému rozsudku najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozhodnutie rady úradu o uložení pokuty, odvolal práve na dodatočné odlišné odôvodnenie úradu.

Postupom a rozsudkom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho bola v danom prípade podľa sťažovateľa odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd *„ako odvolací súd totiž pred prijatím svojho zmeňujúceho rozsudku nezoznámil účastníkov konania so svojim právnym názorom, odlišným od právneho názoru súdu prvého stupňa a znemožnil tak sťažovateľovi reagovať. Navyiac k tomu došlo pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu, ktorého rozhodnutie vydané na inom právnom základe bolo fakticky potvrdené z iných právnych dôvodov, než na ktorej tkvela podstata správneho rozhodnutia. Inak povedané odvolací súd svojím rozhodnutím fakticky potvrdil rozhodnutie správneho orgánu v podstate z iného právneho dôvodu, než pre aký dôvod toto rozhodnutie vydané bolo“*. Zmena právneho názoru však podľa sťažovateľa zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa neopodstatňuje. Predstavuje dôvod na zrušovanie rozhodnutie odvolacieho súdu, čo potom dáva účastníkom konania možnosť uplatnenia práva na vyjadrenie, prípadne na predloženie nových dôkazov. Keďže najvyšší súd ako odvolací súd takto nepostupoval, podľa sťažovateľa *„zjavne neinterpretoval relevantné právne predpisy a to aj ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, v súlade s účelom a zmyslom garantovanej ochrany jeho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*.

Napokon sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal otázkou, či je možné uložiť sankciu za povinnosť, ktorá výslovne a jednoznačne

nevyplýva z právneho predpisu. Najvyšší súd ako súd prvého stupňa vo svojom rozsudku uviedol, že pre porušenie implicitne vyjadrenej povinnosti v zákone nemožno ukladať sankcie. S týmto záverom sa však najvyšší súd ako súd druhého stupňa podľa názoru sťažovateľa bez odôvodnenia nestotožnil. Napadnutým rozhodnutím tak najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa pripustil v správnom konaní použitie analógie pri ukladaní povinnosti, čo „je nezlučiteľné s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ dodal, že najvyšší súd ako odvolací orgán celkom ignoroval jeho vyjadrenia týkajúce sa aj nesprávnych postupov v konaní úradu i najvyššieho súdu, a vo svojom rozhodnutí sa nimi vôbec nezaoberal.

Sťažovateľ v sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„1. Základné právo sťažovateľa M. a to právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručený v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právneho štátu zakotveným v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a s princípom legality zakotveným v čl. 2 ods. 2 a v čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: ISŽ-o-NS 11/2006 z 30.5.2006 porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: ISŽ-o-NS 11/2006 z 30.5.2006 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom

do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd sa pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu stotožnil s názorom najvyššieho súdu ako súdu prvého stupňa, ktorý uviedol, že meritom sporu je interpretácia § 114 ods. 3 zákona o cenných papieroch v znení, ktoré bolo platné a účinné v rozhodnom období, a to konkrétne výklad pojmu „iná skutočnosť, na ktorej základe vzniká povinnosť urobiť ponuku“. Zákon o cenných papieroch neurčuje jednoznačne, čo treba pod týmto pojmom rozumieť.

Interpretácia pojmu „iná skutočnosť“ podľa § 114 ods. 3 zákona o cenných papieroch, ktorú uskutočnil najvyšší súd logickým výkladom, nepodlieha preskúmaniu zo strany ústavného súdu.

Ústavný súd totiž nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd však v danom prípade zistil, že najvyšší súd ako odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí s uvedeným meritórnym problémom vysporiadal, keď v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že *„obidva súdy v konečnom dôsledku uviedli záver, že žalobca mal predložiť novú ponuku v lehote 10 dní od právoplatnosti rozhodnutia rady“*. V inej časti odôvodnenia sa zasa uvádza, že *„rozhodnutie úradu sa stalo právoplatným. Táto skutočnosť založila povinnosť žalobcovi urobiť novú ponuku“*.

K otázke existencie povinnosti žalobcu urobiť ponuku na prevzatie cenných papierov sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tiež uvádza: *„Pokiaľ teda jedinou povinnosťou, ktorú žalobca má, bola povinnosť predložiť návrh povinnej ponuky podľa § 114 ods. 3 zákona o cenných papieroch a pokiaľ návrh povinnej ponuky musí byť v súlade s § 118 ods. 3 zákona, a pokiaľ daná objektívne vzniknutá povinnosť nie je dotknutá nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu povinnej ponuky, potom povinnosť predložiť návrh povinnej ponuky podľa § 114 ods. 3 zákona o cenných papieroch trvá až dovtedy, pokiaľ nebude splnená predložením návrhu povinnej ponuky, ktorého určenie ceny bude v súlade s § 118 ods. 3 zákona o cenných papieroch.“* V odôvodnení sa ďalej uvádza, že *„...žalobca si bol plne vedomý svojej povinnosti predložiť návrh podľa § 114 ods. 3 zákona, pretože ho predložil dňa 28. októbra 2003, hoci ho mal predložiť do 7. apríla 2003“*. Uvedená vnútorná rozpornosť odôvodnenia však nemá podľa názoru ústavného súdu zásadný vplyv na predmet konania, ktorým bolo oprávnenie úradu udeliť mu pokutu. Právny názor o tom, dokedy mal sťažovateľ predložiť novú ponuku, nemal pre oprávnenie úradu udeliť mu pokutu podstatný význam, keďže sťažovateľ nepredložil návrh ponuky do 7. apríla 2003, ale ani do 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia rady úradu č. GRUFT – 051/2003 SPNP/R zo 17. septembra 2003.

Ústavný súd posúdil aj námietku sťažovateľa, ktorá smerovala k tomu, že najvyšší súd ako odvolací súd akceptoval odôvodnenie odvolania žalovaného, ktoré bolo odlišné od odôvodnenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí rady úradu. Význam tejto odlišnosti totiž nie je podľa názoru ústavného súdu možné považovať za ťažiskový pre povinnosť sťažovateľa predložiť nový návrh ponuky. Odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia rady úradu, ktoré bolo napadnuté sťažovateľovou žalobou, muselo objasniť dôvod uloženia

pokuty. Ním bolo oneskorené predloženie nového návrhu. Na druhej strane odôvodnenie, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu najvyššieho súdu, smerovalo k dôvodom odmietnutia pôvodného návrhu ponuky. Toto odmietnutie však v konečnom dôsledku viedlo k uloženiu pokuty sťažovateľovi za to, že nový návrh ponuky predložil oneskorene. Najvyšší súd ako súd odvolací sa s touto otázkou v odôvodnení svojho rozsudku explicitne nevysporiadal, avšak význam namietanej odlišnosti pre rozhodnutie o uložení pokuty nedosahoval takú úroveň, ktorá by mohla ústavný súd viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Najvyšší súd ako súd odvolací sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal aj s názorom najvyššieho súdu, konajúceho ako súd prvého stupňa, podľa ktorého pre porušenie implicitne vyjadrenej povinnosti v zákone nemožno ukladať sankcie. Odvolací súd jasne uviedol, že podľa jeho názoru zákon o cenných papieroch obsahuje ustanovenie, v ktorom je všeobecne obsiahnuté právo príslušného orgánu ukladať sankcie za porušenie povinností uvedených v zákone, pričom sankcia nemusí byť uvedená v každom ustanovení osobitne. Tým najvyšší súd zaujal jednoznačné stanovisko k otázke oprávnenosti úradu uložiť sankciu sťažovateľovi.

V súvislosti so závermi o určitých nedostatkoch v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v takýchto prípadoch kritériom na jeho rozhodovanie musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, či v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (*mutatis mutandis* IV. ÚS 238/07).

Na základe všetkých týchto skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedené čiastkové nedostatky v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spočívajúce v uvedenej vnútornej rozpornosti (v otázke lehoty na podanie novej ponuky) a v nevysporiadaní s odlišným odôvodnením uloženia pokuty v rozhodnutí rady úradu a v neskoršom odvolaní úradu proti rozsudku najvyššieho súdu z 18. novembra 2005 nedosahujú vo vzťahu

k obsahu meritórneho rozhodnutia vo veci takú intenzitu, aby bolo možné a spravodlivé označiť napadnutý rozsudok za arbitrárny a na základe toho vysloviť porušenie sťažovateľových základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutý rozsudok zrušiť.

Ústavný súd nekonštatuje ani porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže z obsahu spisu nezistil, že by sťažovateľovi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho bolo znemožnené obrátiť sa na súd, keď sa domnieval, že rozhodnutím rady úradu bol ukrátený na svojich právach. Súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia rady úradu preskúmali a svoje závery riadne odôvodnili.

Pokiaľ ide o v petite namietané porušenie základného práva sťažovateľa „na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“ a práva „na spravodlivý súdny proces“ zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tieto námietky sťažovateľ v sťažnosti neodôvodnil takým spôsobom, aby bola zrejmá príčinná súvislosť medzi konkrétnymi postupmi najvyššieho súdu a porušením jeho označených práv. Napriek tomu sa ústavný súd v súvislosti s uvedenými námietkami zaoberal aj tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ ako chybu v postupe najvyššieho súdu označil to, že najvyšší súd ako „odvolací súd totiž pred prijatím svojho zmeňujúceho rozsudku nezoznámil účastníkov konania so svojím právnym názorom, odlišným od právneho názoru súdu prvého stupňa“. Ústavný súd v súvislosti s tým konštatuje, že nemožno zamieňať právny názor konajúceho súdu s dôkazom v konaní. Pritom ústavný súd poukazuje na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o rozhodovaní o odvolaní. Podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy. Ide o jediné ustanovenie, ktoré by s ohľadom na predmetnú vec umožňovalo rozhodnúť o podanom odvolaní formou kasácie. Na využitie tohto ustanovenia musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Je to nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ktoré má za následok nevykonanie ďalších navrhovaných dôkazov. Najvyšší súd ako súd odvolací nepostupoval podľa uvedeného ustanovenia a prvostupňové rozhodnutie nezrušil z dôvodu nesplnenia druhej podmienky. Zo spisu nevyplýva, že by nesprávne právne posúdenie veci najvyšším

súdom ako súdom prvého stupňa malo za následok nevykonanie ďalších navrhovaných dôkazov. V rámci odvolacieho konania takáto výhrada voči postupu prvostupňového súdu vôbec nebola vznesená a najvyšší súd ako súd odvolací tento nedostatok v postupe prvostupňového súdu ani nezistil. Preto postupoval správne, ak aplikoval § 220 OSP a napadnuté prvostupňové rozhodnutie zmenil.

Ústavný súd preto nevyslovil porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ani porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom) postupom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a posúdil sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Výhrada sťažovateľa smerovala aj k pripusteniu analógie v správnom procese zo strany najvyššieho súdu. Sťažovateľ poukázal na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej tento uviedol, že podľa § 144 ods. 1 zákona o cenných papieroch oprávnený subjekt má právo uložiť sankcie aj v prípade porušenia zákona, resp. iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na výkon činnosti obchodníka s cennými papiermi. Sťažovateľ namietol, že nie je obchodníkom s cennými papiermi, a preto tento odkaz najvyššieho súdu je nezrozumiteľný.

Ústavný súd uvádza, že ustanovenie § 144 zákona o cenných papieroch platného v čase ukladania pokuty umožňovalo uložiť pokutu popri obchodníkoch s cennými papiermi (§ 144 ods. 1) aj iným subjektom, vrátane navrhovateľa ponuky na prevzatie cenných papierov. Toto ustanovenie je konštruované tak, že pri úprave možnosti uložiť sankcie týmto iným subjektom v § 144 ods. 2 až 5 a ods. 12 sa odkazuje na citované ustanovenia § 144 ods. 1 zákona o cenných papieroch. Právo uložiť sankciu sťažovateľovi ako navrhovateľovi ponuky na prevzatie cenných papierov v tom čase úrad aj využil a priamo vo výroku svojho rozhodnutia sa pri ukladaní pokuty odvolal na § 144 ods. 5 písm. a) v spojení s § 144 ods. 1 písm. e) zákona o cenných papieroch. Preto podľa názoru ústavného súdu pri skúmaní splnenia podmienok na uloženie sankcie nemožno postup úradu ako ani postup a rozhodnutie najvyššieho súdu v posudzovanom prípade hodnotiť ako použitie analógie. Na tom nič nemení fakt, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho

súdu je v tejto súvislosti uvedená nepresná alebo neúplná citácia jednotlivých ustanovení § 144 zákona o cenných papieroch, pretože táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť meritórneho rozhodnutia.

Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľa neakceptoval a dospel k záveru, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho porušené neboli.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2008